

Arrest

nr. 194 557 van 31 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RECTOR en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en ging u in 2016 met een studentenvisum naar Cyprus. U wilde Pakistan verlaten omdat u bedreigd en aangevallen werd in Pakistan omdat u had meegewerkt aan Polio-campagnes. U verbleef enkele maanden in Cyprus en daarna kwam u naar België waar u op 5 september 2017, op de luchthaven, asiel aanvraagde. U zou uw paspoort in de luchthaven van Zaventem hebben vernietigd en weg gegooit.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende kopieën voor: een werkkaart van HFA, een attest van HFA, een Sheet van polio-medewerkers, een werkkaart als Polio medewerker en enkele prints van mediastukken over Polio campagnes in Pakistan.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst legt u geen enkel officieel identiteitsdocument neer ter staving van uw beweerde identiteit. U beweerde Pakistan te hebben verlaten met uw paspoort en over een visum voor Cyprus te hebben beschikt. Echter legt u dat paspoort niet voor, noch een kopie van dat paspoort, noch enig ander identiteitsbewijs. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn asielaanvraag en identiteit te staven. Dat u dit hebt nagelaten zorgt ervoor dat de vrees die u beweert te hebben, en waarvoor u de bescherming van de Belgische staat inroept, ernstig aangetast wordt. Deze desinteresse in uw asielaanvraag tast bijgevolg ook verder uw geloofwaardigheid aan.

U legde ook geen enkel origineel document neer ter staving van uw relaas. Wat betreft de door u neergelegde kopieën merkt het CGVS op dat u de originelen niet voorlegt. Kopieën kunnen gemakkelijk worden aangepast door enig knip- en plakwerk. Bovendien blijkt dat de informatie van het CGSV er op wijst dat het in Pakistan gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen. Verder blijkt dat u geen identiteitsdocumenten voorlegt waardoor geen zekerheid bestaat dat deze kopieën uw persoon betreffen. In elk geval zou uw vrees gebaseerd zijn op uw medewerking aan de polio-campagnes. Net de kaart die dat zou moeten staven, bevat geen foto en kan aldus geenszins als bewijs dienen. De Sheet van polio-medewerkers en hun schema dat u voorlegt bevat evenmin een foto. Het is trouwens zeer opvallend dat u op 18, 19, 20 en 21 januari 2016 zou hebben meegewerkt in een team van twee personen, maar dat u de naam van uw ander teamlid niet zou kennen (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 8). Aldus slaagt u er niet in om uw asielrelaas te staven.

Het CGVS kan dan ook enkel afgaan op uw verklaringen en die kunnen uw beweringen geenszins in positieve wijze staven.

Primo blijkt u nooit asiel te hebben aangevraagd in Cyprus. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat Cyprus geen asiel geeft aan Pakistanen (zie gehoorverslag CGVS p.2), hetgeen een zeer loze bewering is van uw kant. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in Cyprus is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Secundo blijkt uit uw verklaringen dat u vanuit Cyprus pas doorreisde naar België om asiel aan te vragen wanneer u in Cyprus zou moeten betalen voor uw studentervisum (zie gehoorverslag CGVS p.4). Aldus blijkt uw asielaanvraag ook zeer laattijdig, u hebt immers verschillende maanden in Cyprus doorgebracht zonder asiel aan te vragen en zonder door te reizen naar een land waar u wel asiel zou hebben willen aanvragen.

Tertio is het zeer bevreemdend dat u amper enige kennis van de ziekte polio hebt en geen antwoord wist op vragen naar bepaalde concrete gegevens over uw werk. Gevraagd naar de officiële benaming van de ziekte, moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p.10). U bleek ook niet de naam te kennen van het medicijn dat u zou hebben toegediend. U gevraagd naar medewerkers bij de Polio-campagnes, kon u enkel de namen M. (...) en B. (...) geven, maar kon u geen andere namen geven, zelfs de namen die op de Sheet staan vermeld, kon u niet aangeven (zie gehoorverslag CGVS p.12). U weet evenmin wie de officer in charge was van wie u opdrachten zou hebben gekregen voor uw werk in de campagnes (zie gehoorverslag CGVS p.13). Indien u werkelijk voor enige organisatie actief was rond Polio, indien u daartoe een opleiding van drie dagen kreeg én indien uw problemen als gevolg hiervan u het land hebben doen verlaten, is het niet geloofwaardig dat u niet meer informatie kan geven.

Quarto blijkt dat u weliswaar verklaarde in Pakistan te zijn bedreigd en aangevallen, maar dat u daar helemaal geen klacht voor neerlegde bij de politiediensten (zie gehoorverslag CGVS p.11 en 13). Dat u niet de politie contacteerde of op enige wijze hulp zocht vanuit die hoek, ondermijnt elke vorm van geloofwaardigheid. De problemen van medewerkers van Polio-campagnes is een gekend fenomeen en er is geen reden aan te nemen dat de politie uw problemen niet ernstig zou nemen. U verwijst bovendien meermaals naar 'die groep' en 'die personen' die u bedreigde, meermaals zelf. En toch kan u op geen enkele wijze zeggen wie die personen zijn. U heeft het op een bepaald ogenblik over een groep, maar de naam van die groep kent u niet (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dat is niet ernstig te nemen. Indien u besluit uw land van oorsprong te verlaten wegens dreigementen, is het niet geloofwaardig dat u niet op enige wijze zou trachten na te gaan wie die personen of die groep zijn.

Quinto blijkt dat u onder uw eigen naam, zijnde R. M. A. (...) én voor zover u de persoon bent die u beweert te zijn, op facebook staat en dat daaruit duidelijk blijkt dat u in Cyprus bent/was. Ook voordat u naar Cyprus ging gaf u op facebook soms te kennen waar u zich bevond, zoals blijkt uit de prints van uw facebook account die aan het dossier zijn toegevoegd. U gaf aan dat u in Pakistan door onbekenden werd bedreigd en geslagen, dat u daar zelfs niet mee naar de politie durfde te stappen en dat u uiteindelijk daardoor het land zou zijn ontvlucht. Dan is het toch zeer bevreemdend dat u zich zomaar bloot geeft op uw facebook-account.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uit informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. De Emigration Ordinance is de regelgeving die het vaakst ingeroepen wordt in het geval van vergrijpen tegen de migratiewetgeving en/of mensensmokkel. Het lage aantal aanlachten en veroordelingen in vergelijking met de omvang van de illegale migratie vanuit Pakistan, wijst er echter op dat het FIA beoogt eerder mensenhandelaars dan illegale migranten aan te pakken. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde werd vastgesteld dat u met uw eigen paspoort en een visum voor Cyprus het land verlaten had.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie SINDH te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2016-2017. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er verder gedaald. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 48/3, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Inzake de bemerking van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel officieel identiteitsdocument neerlegt ter staving van haar beweerde identiteit, stelt verzoekende partij dat zij meende, net zoals veel vluchtelingen die hier toekomen, dat zij er goed aan deed om haar paspoort te vernielen en weg te gooien. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij verschillende originele documenten bijbrengt waarop haar naam duidelijk vermeld staat. Bovendien geeft verwerende partij zelf aan dat verzoekende partij al van voor haar vertrek naar Cyprus een Facebookaccount had onder haar eigen naam. Ten slotte onderstreept verzoekende partij dat zij heel wat informatie heeft gegeven die toelaten haar identiteit te verifiëren. Zo heeft zij aangegeven dat zij in de loop van 2016 een studentenvisum bewam voor Cyprus, waardoor de Cypriotische autoriteiten in staat moeten zijn om haar identiteit te bevestigen.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand betoog geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat zij tot op heden geen enkel officieel identiteitsdocument neerlegt ter staving van haar beweerde identiteit. Verwerende partij wijst er dienaangaande terecht op dat de identiteit van een asielzoeker een essentieel element is in de asielaanvraag en dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn asielaanvraag en identiteit te staven. Verwerende partij concludeert tevens terecht dat de vaststelling dat verzoekende partij dit heeft nagelaten ervoor zorgt dat de vrees die zij beweert te hebben, en waarvoor zij de bescherming van de Belgische staat inroept, ernstig aangetast wordt. De door haar bijgebrachte documenten waarop haar naam staat (polio-kaart, HFA-kaart, HFA-attest, polio-campagne planning (administratief dossier, stuk 8, map documenten, nrs. 1-4)) – die in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift overigens allen fotokopieën betreffen – betreffen geenszins officiële identiteitsdocumenten. Ook haar Facebookaccount kan allesbehalve als een officieel bewijs van haar identiteit beschouwd worden, nu eenieder een Facebookaccount kan aanmaken onder eender welke naam. Dat verzoekende partij er tot op heden niet in slaagt enig officieel identiteitsdocument bij te brengen is des te frappanter nu zij er blijkbaar wel in slaagde om andere documenten uit Pakistan te laten overkomen. Immers voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift (kopieën van) documenten die zij uit Pakistan zou hebben ontvangen en tevens de enveloppe waarmee deze aan haar door haar familie zou zijn toegestuurd. De Raad bemerkt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat haar geboorteakte nog in Pakistan is (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/09/2017, p. 4). Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om dit document, of enig ander officieel identiteitsdocument, te verkrijgen. Het feit dat verzoekende partij haar identiteit helemaal niet aantoonst zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van haar verhaal op zeer ernstige wijze wordt gehypothecerd. De Raad wijst er nog op dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197), waardoor haar bemerking dat verwerende partij haar identiteit had kunnen verifiëren bij de Cypriotische autoriteiten nu zij in de loop van 2016 een studentenvisum bekam voor Cyprus niet dienstig is.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij evenmin enig origineel document neerlegt ter staving van haar relaas, bemerkt verzoekende partij dat zij nog een aantal bijkomende documenten heeft bekomen waarvan zij de kopieën als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 2-6). Het betreft “(d)e cursus die verzoeker overhandigd kreeg tijdens de opleiding als polio-medewerker” (bijlage 2), “(b)ijkomende nieuwsartikelen over aanslagen op polio-medewerkers, zelfs de politieagenten die de polio-medewerkers beschermden” (bijlage 3), een “(g)enotariseerde verklaring ter staving de problemen die verzoeker ondervond in zijn land van herkomst” (bijlage 4) en “(f)oto’s van verzoeker aan het werk” (bijlage 5). Tevens brengt verzoekende partij een kopie bij van de enveloppe waarmee de documenten haar door haar familie werden toegestuurd (bijlage 6).

2.2.5.2. Wat betreft “(d)e cursus die verzoeker overhandigd kreeg tijdens de opleiding als polio-medewerker” (bijlage 2) en de “(g)enotariseerde verklaring ter staving de problemen die verzoeker ondervond in zijn land van herkomst” (bijlage 4), stelt de Raad vast dat deze door verzoekende partij bijgebrachte ‘bijkomende documenten’ slechts kopieën betreffen en dat verzoekende partij dan ook tot op heden geen enkel origineel document neerlegt ter staving van haar relaas. De Raad wijst erop dat aan dergelijke fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Ook de enveloppe waarmee deze documenten zouden zijn verstuurd (bijlage 6 van het verzoekschrift) betreft slechts een kopie en bovendien blijkt hieruit hoe dan ook slechts dat aan verzoekende partij documenten werden verstuurd vanuit Pakistan, hetgeen op zich niet betwist wordt.

Wat betreft de bijgebrachte foto's die verzoekende partij zouden tonen tijdens haar werk als polio-medewerker (bijlage 5), oordeelt de Raad dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De bewijswaarde wordt bovendien verder ondergraven doordat verzoekende partij slechts kopieën van de foto's bijbrengt. Dat verzoekende partij dezelfde medewerkersbadge draagt als deze neergelegd tijdens onderhavige procedure, zoals verzoekende partij opmerkt in haar verzoekschrift, kan bovendien niet uit de (kopieën van) de foto's worden opgemaakt, nu deze badge op geen enkele foto duidelijk zichtbaar is. Uit niets blijkt dan ook dat dit foto's betreffen van verzoekende partij tijdens haar werk als polio-medewerker.

Wat betreft de bijgebrachte nieuwsartikelen over aanslagen op polio-medewerkers (bijlage 3), bemerkt de Raad verder dat dit algemene informatie betreft en dat de naam van verzoekende partij nergens in deze nieuwsartikelen vermeld wordt. De Raad merkt op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.6.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat de vaststelling dat verzoekende partij nooit asiel heeft aangevraagd in Cyprus een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees ondermijnt, betoogt verzoekende partij dat zij van andere mensen uit de Pakistaanse gemeenschap vernomen had dat de Cypriotische overheden geen bescherming zouden bieden, waardoor zij ervoor koos om verder te reizen naar België waar zij meer kans zou maken. Dit kan haar geenszins kwalijk genomen worden.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat in de bestreden beslissing reeds wordt opgemerkt dat de bewering van verzoekende partij dat Cyprus geen asiel geeft aan Pakistanen een zeer loze bewering is van haar kant. Verwerende partij wijst er in deze terecht op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De vaststelling dat verzoekende partij eerst naar België is gereisd en daar pas een asielaanvraag heeft ingediend terwijl zij hiertoe ook de mogelijkheid had in Cyprus is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees. Bovendien wijst de Raad er tevens op dat, zoals reeds opgemerkt door verwerende partij, uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij vanuit Cyprus pas doorreisde naar België om asiel aan te vragen wanneer zij in Cyprus zou moeten betalen voor haar studentenvisum. Aldus is haar asielaanvraag ook zeer laattijdig, daar zij verschillende maanden in Cyprus doorbracht zonder asiel aan te vragen en zonder door te reizen naar een land waar zij wel asiel zou hebben willen aanvragen.

2.2.7.1. Waar verwerende partij het zeer bevreemdend acht dat verzoekende partij amper enige kennis van de ziekte polio heeft en geen antwoord wist op vragen naar concrete gegevens over haar werk, meent verzoekende partij dat uit het feit dat zij de naam niet kent van het medicijn dat zij toediende, noch de officiële benaming van de ziekte polio, niet afgeleid kan worden dat zij niet gewerkt zou hebben voor een polio-campagne. Verzoekende partij benadrukt dat zij slechts enkele uren les kreeg over de ziekte, waardoor het volstrekt normaal is dat zij geen uitgebreide kennis over de ziekte heeft. In dit verband verwijst verzoekende partij tevens naar algemene informatie waaruit het gebrek aan efficiëntie en welopgeleide medewerkers bij polio-campagnes blijkt (bijlage 7 van het verzoekschrift). Verwerende partij kan geenszins redelijk stellen dat verzoekende partij helemaal geen kennis zou hebben van de ziekte, temeer nu haar geen andere vragen gesteld werden over de ziekte. Wat betreft de vaststelling dat zij geen andere namen kon geven van medewerkers bij de polio-campagnes, bemerkt verzoekende partij dat de medewerkers uit verschillende regio's kwamen en dat zij voortdurend met andere personen in een team samenwerkte, afhankelijk van de beschikbaarheden van de vrijwilligers op dat moment.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat van verzoekende partij geenszins een uitgebreide kennis over de ziekte wordt verwacht. Gelet op haar bewering dat zij meegeholpen heeft bij polio-campagnes en zij daartoe een opleiding kreeg (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/09/2017, p. 13), kan van haar evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat zij de officiële benaming van de ziekte zou kennen en de naam zou kennen van het medicijn dat zij zou hebben toegediend. De verwijzing naar algemene informatie waaruit het gebrek aan efficiëntie en welopgeleide medewerkers bij polio-campagnes blijkt (bijlage 7 van het verzoekschrift) is dan ook niet van aard aan voormelde vaststelling afbreuk te doen. Ook dat haar geen andere vragen werden gesteld over de ziekte doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij voormelde zaken niet weet terwijl het tegendeel van haar verwacht kan worden. Verder volstaat haar uitleg dat de teams vaak verschillend waren samengesteld en met mensen uit verschillende regio's geenszins om te verklaren dat zij, gevraagd naar medewerkers bij de polio-campagnes, slechts twee namen kan geven en geen andere namen kon geven, en zelfs de namen die op de door haar neergelegde 'polio-campagne planning' (administratief dossier, stuk 8, map documenten, deel 4) staan vermeld niet kon aangeven. Eveneens uitermate bevreemdend is dat verzoekende partij zelfs niet weet wie de "*officer in charge*" was van wie zij de opdrachten zou hebben gekregen voor haar werk in de campagnes (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/09/2017, p. 13).

2.2.8.1. Waar verwerende partij het niet geloofwaardig acht dat zij de politie niet contacteerde of op enige wijze hulp zocht vanuit die hoek, voert verzoekende partij aan dat zij geenszins kon rekenen op de bescherming van de Pakistaanse politie. Verzoekende partij wijst erop dat aanslagen tegen medewerkers van de polio-campagnes schering en inslag zijn. De aanslagplegers zijn doorgaans militanten van “*Tehreek-e-Taliban*” (*TTP*) en het is geenszins evident om tegen hen op te treden. Het is tevens algemeen bekend dat de kwaliteit van de dienstverlening door de politie in Pakistan niet adequaat is. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende internetartikelen (bijlagen 9, 12 en 13).

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, daar problemen van medewerkers van polio-campagnes een gekend fenomeen is en er geen reden is aan te nemen dat de politie haar problemen niet ernstig zou nemen, van verzoekende partij wel degelijk verwacht kon worden dat zij de politie op de hoogte zou hebben gebracht van haar problemen. Het feit dat het geenszins evident is om op te treden tegen de aanslagplegers, zoals blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlagen 9 en 12 van het verzoekschrift), doet hieraan geen enkele afbreuk. Waar verzoekende partij verwijst naar algemene informatie in verband met wangedrag van de politie in Pakistan (bijlage 13 van het verzoekschrift), is de Raad van oordeel dat deze algemene informatie niet volstaat om te verklaren waarom verzoekende partij de politie niet op de hoogte heeft gebracht van haar problemen als polio-medewerker. Immers blijkt uit andere door haar aangebrachte informatie dat politie wordt ingezet voor de bescherming van medewerkers van polio-campagnes (zie bijlage 12 van het verzoekschrift). De verklaring van verzoekende partij dat zij de politie niet eens ingelicht heeft over de bedreigingen en aanvallen waarvan zij het slachtoffer werd is dan ook geenszins geloofwaardig.

2.2.9.1. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij op Facebook aangaf waar zij zich bevond, bemerkt verzoekende partij dat de print-outs die verwerende partij bijbrengt dateren van voor augustus/september 2016 en dus van voor de laatste grote aanslag die verzoekende partij ertoe bewoog Pakistan te verlaten. Verzoekende partij had haar werkzaamheden voor de campagne in februari 2016 stopgezet en meende op dat moment dat zij geen gevaar meer zou lopen, nu zij tot dan enkel bedreigd en lastiggevallen was geweest tijdens haar werkzaamheden. Ook door een verhuis hoopte zij de gemoederen te laten bedaren. Het is pas nadat zij in augustus/september op straat werd aangevallen dat zij beseftte dat haar leven in gevaar was en zij besloot het land te ontvluchten. Pas toen beseftte verzoekende partij dat zij beter haar locatie niet aangaf op Facebook.

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij ook na het incident van augustus/september 2016 nog verschillende keren op Facebook aangaf waar zij zich bevond (zie print-outs Facebook, p. 6 (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 1)). Tevens gaf zij op Facebook aan dat zij in Cyprus is/was, dit terwijl zij uit Pakistan zou zijn gevlucht uit vrees voor haar belagers en zij haar belagers zo in de mogelijkheid stelt haar te vinden. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij, die Pakistan ontvlucht omdat zij er door onbekenden werd bedreigd en geslagen en hiermee zelfs niet naar de politie durfde stappen, zich zomaar bloot geeft op haar Facebookaccount en aangeeft waar zij zich bevindt. Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees.

2.2.10. Ten slotte voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog verschillende internetartikelen/rapporten in verband met polio-campagnes in Pakistan (bijlagen 8, 10 en 11). De Raad bemerkt evenwel dat de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie over polio-campagnes in Pakistan en de gevaren die hiermee gepaard gaan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïmponeerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie SINDH te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld.. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2016-2017. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er verder gedaald. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 september 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Urdu en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT